

прости българи се забелязвали и голѣмъ брой важни гърци и гъркини, които сжщо бързали къмъ българската църква. Всѣки искалъ отново да чуе малкия тринадесетъ годишенъ сладкогласенъ пѣвецъ Иоанъ, който вземалъ участие при богослужението. А неговото пѣние наистина било необикновено. Такъвъ чуденъ гласъ и такова вещо изпълнение никой не билъ чулъ дотогава.

— Така пѣятъ, може би, само ангелитѣ на небето !
— си казвали възхитенитѣ богомолци.

Въ препълнената църква настанала гробна тишина. Само при входната врата имало още сдържанъ шепотъ — закѣснѣлитѣ богомолци искали сжщо да си намѣрятъ мѣсто по-навжтре, по-удобно за слушане. А когато следъ първитѣ думи на свещеника се разнесълъ чудниятъ гласъ на невръстния пѣвецъ, всички притаили дѣхъ и заслушали съ мълчаливо удивление и възторгъ. Не следъ много обаче тишината въ църквата била нарушена отъ навлѣзлата група непознати мжже, по облѣклото на които можело да се отсжди, че сж царски хора. Само Иоанъ, унесенъ въ своята пѣсенъ, не забелязалъ новодошлитѣ. Следъ свършване на богослужбата, непознатитѣ отишли при него и го разпитвали най-подробно за възрастта му, за баща му, майка му, за братя, сестри...

— Сиракъ съмъ, баща нѣмамъ... братя и сестри сжщо нѣмамъ... имамъ само майка.

Умнитѣ очи на Иоана разглеждали непознатитѣ съ почуда. Защо ли го разпитватъ така усърдно ? Какво искатъ тѣ отъ него ?

— Доведете майка му ! — заповѣдали непознатитѣ.

И обяснили на плахата и скромна женица, че тѣ сж отъ ония императорски служители, които обикалятъ широкитѣ предѣли на Византийската империя и издирватъ надаренитѣ съ нѣкакви способности деца. Тѣзи деца изпращали въ столицата, гдето въ нарочно учи-